

Lies knikte met een blik van oké, dit is dan beslist.

Waarop ze zei: 'Ik denk dat we nu de huisarts moeten inschakelen.'

Na het ontbijt liep Thomas de huiskamer in op zoek naar zijn telefoon. Hij vond hem op het dressoir. Het nummer van de huisarts kende hij intussen wel van buiten. De assistente die hij vervolgens aan de lijn kreeg, was ook intussen, na die weken van intensieve zorg, volledig op de hoogte en verbond hem meteen door met Dirk.

'Dirk,' begon Thomas, 'ik denk dat het zover is.'

'Hoe bedoel je?' vroeg Dirk.

'Lies zou graag euthanasie willen,' vervolgde Thomas.

'Snap ik,' zei Dirk. Met: 'Ik zal het in gang zetten,' was dit gesprek snel afgerond. 'Ik bel je vandaag nog terug,' zei Dirk op het einde.

'Dank je,' zei Thomas.

Met dit bericht ging hij terug naar boven naar Lies. Hij zag dat ze zichtbaar opgelucht was dat het zo snel in gang gezet kon worden. Ze stond erop om het vooraf niet kenbaar te maken aan hun naaste vrienden en kennissen. Ze hadden geen van beiden nog ouders en ook geen broers en zussen, dus daar was ook geen discussie over.

Later die ochtend belde Dirk inderdaad terug: Of het volgende week vrijdag uit zou komen? Thomas wist niet goed hoe hierop te antwoorden. Wat geef je hier voor antwoord op? Natuurlijk kwam dit uit, maar dit gaf wel een heel raar gevoel. Iets definitiefs, dat het einde van deze verschrikkelijke beproeving voor Lies zou betekenen.

De laatste week ging snel. Voordat hij het wist, was het vrijdag. Ze hadden met z'n tweeën die laatste week alle te nemen stappen nog eens goed doorgenomen, zoals de uitnodigingen voor de crematie, de muziek voor de herdenkingsdienst, etc. Alleen wat naaste vrienden, bekenden en enkele collega's zouden uitgenodigd worden. Geen advertentie in de krant of iets dergelijks. Dat vond ze niet nodig.

Die vrijdag om 14.00 uur zou de arts langskomen voor de euthanasiehandeling. Lies en hij hadden het er vooraf uitgebreid over gehad hoe en waar het zou plaatsvinden. Ze hadden afgesproken dat het zou gebeuren in de logeerkamer en niet in hun eigen slaapkamer. Lies vond dat dit hun eigen slaapkamer minder beladen zou maken. Klokslag 14.00 uur belde inderdaad de arts aan de voordeur. Hij gaf gelijk aan liever de euthanasie te willen uitvoeren, geen praatje vooraf. Lies gaf aan er klaar voor te zijn. Thomas zelf wist niet of hij er wel klaar voor was om zijn Lies vaarwel te zeggen, maar hij ging mee in het proces, omdat hij ook wist dat Lies dit zelf zo zou willen. Ze was er opmerkelijk kalm onder, iets waar Thomas veel bewondering voor had. Ze ging rustig op één zij liggen op het logeerbed toen de injecties gegeven werden. Nadat dit gebeurd was, was ze rustig ingeslapen en snel daarna overleden.

Later die middag werd het lichaam van Lies door de begrafenisondernemer opgehaald en naar het uitvaartcentrum gebracht. Toen de voordeur dichtviel achter de begrafenisondernemer, ging Thomas op de trap zitten, met zijn hoofd in zijn handen. Zijn gedachten gingen alle kanten op. Hij dacht aan de komende dagen. Wat moest er nu allemaal in gang gezet worden, wat nu het eerst en wat kon wachten? De normaal zo bedachtzame Thomas viel helemaal stil. Waar moet ik beginnen? Wat moet er allemaal gebeuren? Hij wist het even niet meer. Zo bleef hij langere tijd roerloos op de trap zitten, alleen met zijn gedachten. Oké Thomas, rustig, wat ga je nu het eerst doen? zei hij tegen zichzelf. Wat zou ze willen, wat je nu zou moeten doen? Eerst de logeerkamer opruimen, Thomas, hoorde hij Lies tegen hem zeggen. Opstaan en aan de gang, kerel! Hij stond op en ging naar boven naar de logeerkamer en pakte schoon beddengoed uit de kast. Toen hij het beddengoed van het bed aftrok, voelde dit nog warm aan. Dit

zorgde ervoor dat hij zijn emoties niet meer de baas kon. Hij barstte in tranen uit, met het beddengoed nog in zijn handen. Het leek wel of alles eruit kwam in een stortvloed van emoties. De emoties van de afgelopen weken, het afscheid van Lies. Het was, op dat moment, allemaal te veel. Hij bleef zo een tijdje zitten op het bed, totdat hij wat gekalmeerd was. Hij keek vervolgens naar zijn trouwring en drukte hem vervolgens steviger op zijn vinger. Al snikkend verschoonde hij toen het bed en nam het vuile beddengoed mee naar beneden om het in de wasmachine te stoppen.

Het was intussen 17.00 uur in de middag geworden. Wat nu? vroeg hij zichzelf af. Hij pakte zijn telefoon en ging hun naaste vrienden en kennissen bellen om hen het droevige bericht mede te delen. De reacties waren mooi en soms verrassend. De meesten boden hulp aan in de zin van: Geef zelf maar aan als je hulp nodig hebt, of als je wil praten. Vaak van kennissen waarvan hij het in eerste instantie niet zou hebben verwacht. Al met al was hij hier toch een uurtje mee zoet geweest, een vrij vermoeiend uurtje, zo concludeerde hij achteraf.

Hij voelde zich leeg, letterlijk en figuurlijk. Hij bedacht zich dat hij die avond niet alleen wilde zijn, maar ook niet samen met mensen. Thomas besloot toen maar naar een restaurant te gaan om een hapje te eten. Het huis uit, niet te lang, eventjes wat anders. Hij pakte uit de lade van het dressoir een klein boekje. Daarin stonden wat wetenswaardigheden die hij en Lies niet wilden vergeten. Zo ook adresjes van restaurants. Hij koos een restaurant uit dat zij en hij op dit verlanglijstje hadden gezet, maar het was er nooit van gekomen om er daadwerkelijk te gaan eten. Hij ging er dus van uit dat men hem er niet zou herkennen van een eerdere keer en hij gokte er maar op dat er ook geen kennissen of vrienden zouden zitten.

Het restaurant was redelijk druk, normaal voor een vrijdagavond